

Ngày xưa ngày xưa

ISSN: 2734-9195 07:45 03/11/2025

Câu chuyện cổ tích của bà không chỉ đem lại niềm vui, mà còn là ánh sáng soi đường. Bà bảo, làm người phải biết giữ chữ nhân, chữ tín, sống cẩn trọng và từ tốn, đừng nóng vội, bởi vội vàng dễ khiến ta mắc sai lầm.

Tác giả: **Trà Bình**

Giữa nhịp sống hiện đại hối hả, con người dễ bị cuốn vào vòng quay của công việc và âm thanh của phố phường. Ấy vậy mà chỉ cần nghe ai đó cất lên giọng kể chuyện “**ngày xưa ngày xưa**”, là lòng tôi lại bồi hồi như được chạm vào miền ký ức tuổi thơ.

Tôi nhớ bà, người vẫn thường ngồi bên hiên nhà têm trầu, kể chuyện cổ tích bằng giọng trầm ấm, hiền từ. Giọng bà như dòng suối nhỏ chảy qua những buổi chiều yên ả, tưới mát tâm hồn non nớt của tôi.

Chiều nào cũng vậy, bà ngồi bên hiên nhà thông thả bỏ vài quả cau non, têm mấy miếng trầu. Lá trầu được bà phết ít vôi trắng, điểm thêm miếng vỏ chay nhỏ, rồi khéo léo cuộn lại gọn ghẽ như ngón tay út, xếp ngay ngắn trong khay để dành nhai dần. Mỗi lần ra khỏi nhà, bà không quên mang theo vài miếng trầu têm sẵn, gói trong chiếc túi nhỏ rồi cẩn thận nhét vào túi áo. Khi thèm, bà lại mở túi, lấy một miếng, đưa lên miệng nhai chậm rãi. Hơi trầu cay nồng quyện với mùi cau tươi, chút vôi tôi và vỏ chay tạo nên hương thơm đặc trưng, vừa quen vừa khó tả.



Hình ảnh chỉ mang tính chất minh họa (sưu tầm).

Thuở nhỏ, tôi thích ngồi bên bà, lắng nghe giọng kể chuyện trầm ấm và hít hà cái mùi hương trầu thoang thoang trong hơi thở của bà, thứ mùi hương dịu dàng mà đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ!

Khi kể chuyện, bà chẳng cần sách vở hay giấy bút, bà vẫn thuộc lòng từng câu chuyện cổ tích. Thế giới trong lời bà hiện ra lung linh như bức tranh huyền diệu: có vườn hoa khoe sắc, có ông Bụt bà Tiên, có chàng Thạch Sanh thật thà, có cô Tấm hiền hậu, và anh Sọ Dừa giàu nghị lực... Mỗi lần nghe bà kể, tôi như được dặt vào một miền cổ tích, nơi điều thiện luôn thắng điều ác, nơi niềm tin về lẽ công bằng không bao giờ mất đi.

Điều kỳ lạ là, dù đã nghe đi nghe lại nhiều lần, tôi chẳng bao giờ thấy chán. Mỗi lần bà cất lời kể, là một lần trái tim tôi rộn rã, như đang đón nhận một món quà mới. Chính giọng kể của bà êm đềm sâu lắng, nên đã tạo ra thứ ma lực khiến câu chuyện quen thuộc vẫn hấp dẫn như lần đầu.

Trong từng câu chuyện, bà luôn gửi gắm những bài học trong cuộc sống. Bà dạy tôi phải sống tử tế, thật thà như chàng Thạch Sanh, hiền hậu như cô Tấm, và giàu nghị lực như anh Sọ Dừa. Bà nhắc rằng, cái xấu rồi sẽ bị trừng trị, kẻ ác rồi cũng phải trả giá cho những gì mình gây ra. Nghe bà kể, tôi như được học những bài học làm người giản dị mà sâu xa.

Câu chuyện cổ tích của bà không chỉ đem lại niềm vui, mà còn là ánh sáng soi đường. Bà bảo, làm người phải biết giữ chữ nhân, chữ tín, sống cẩn trọng và từ

tổn, đừng nóng vội, bởi vội vàng dễ khiến ta mắc sai lầm. Tôi đã mang theo những lời bà dặn suốt tuổi thơ, để rồi khi lớn lên, giữa bao va vấp và thử thách, tôi vẫn nhớ quay về với đạo lý mà bà từng gieo ở trong những câu chuyện.

Ký ức về những buổi ngồi bên bà, nghe bà kể chuyện sẽ mãi mãi là tài sản vô giá. Bởi đó không chỉ là kỷ niệm, mà còn là cội nguồn, là điểm tựa tinh thần để tôi bước tiếp trên hành trình làm người.

Dẫu thời gian có trôi xa, tóc bà ngày ấy bây giờ đã bạc trắng, thì lời kể của bà vẫn còn vẹn nguyên trong trái tim tôi.

Tác giả: **Trà Bình**